

Odessza-est

A tegnap délutáni klubesten véget ért a TIT városi elnökségének az ukrán napok alkalmából tartott ünnepi rendezvénysorozata. A programban színes diápekkel illusztrált útbeszámoló, az ukrán festészetet és népzeneét bemutató ismeretterjesztő előadások hangzottak el a TIT Kárázs utcai klubjában.

Jól sikerült *Odessza-est* rendezett csütörtök este az I. kerületi népfőntbizottság és a Tömörkény gimnázium KISZ-szervezete a Vörösmarty utcai művelődési központban, ahol ünnepi megnyitót Diós József iskolaigazgató, a Hazafias Népfőnt I. kerületi bizottságának titkára mondott. A Kovács Miklósné tanár rendezte műsorban odesszai és szegedi költők, szovjet és magyar komponisták műveit mutatta be a Tömörkény gimnázium irodalmi színpada és a dr. Mihálka György tanár vezette kórus.

Elfújta a szél...

Pénteken délután 4 óra körül egy 5-6 évesnek látszó kislány lihegve fut a Dugonics téri péksüteményes pavilonhoz. Lábjegyzetén állva benyújtja forintját, és egy óriáskiflit kér.

Meg is kapja, mellégyszerű egy tenyérnyi darab papírt.

A kislány boldog mosollyal nézi a számára kedves csemegét, majd igyekszik betekerni a kiflit a mellégyszerű papírdarabkába. Bizonyára otthon és óvodában tanulhatta, hogy ez így helyes. A nagy gonddal megkezdett „műveletet” azonban nem tudta befejezni, a szél kifújta kezéből a papírt. Tanácstalanul néz körül, majd visszafordul a pavilonhoz, bedugja orrát az ablakon, és megszóial.

— Néné, kérek még egy papírt, mert elfújta a szél.

— A mogorva, idősebb elárúsító hivatalos hangon visszaszól:

Juhász Ferenc szerzői estje

A költő — papírra-vetője annyi korbács módjára csapódó, tűzhányó-sistergésű versornak — újra eljött közénk. Kissé kitérdelt nadrágjában, tömzsi parasztkézének helyet soha nem találva csütörtökön este felállt az újszegedi November 7. Művelődési Központ pár lépcső magas pódiumára, hogy civil zengésű, de poetalendületű hangján elmondjon néhányat csapódó, sistergő versoraiból...

A költőt, a Kossuth-díjas Juhász Ferencet a művelődési központ tulipános, aranyos nagytermében százzal hallgatták: gimnazista kislányok, akiket valahol már megperzselt a tüdejelvitte, bial kömüves fiának vers-mágiái; irodalombarátok, akik nemcsak a vers-mágiáról, de az általuk felvert és leülepedni sehogysen tudó perlekedésekről is tudnak; meg a véletlenül betért, alkalmi vendégek, akik közül — a szerzői

est szünetében — nem egy nyúlt a pénztárcájáért, hogy az először látott poeta megvásárolható kötetének valamelyikét a magának tudhassa.

Újrászás a költő verssor-hullámain oly tiszta szenvedéllyel tovaúszó Nagy Attilától, a szegedi színház új tagjától? Még órákon át mondhatta volna az ismerős-ismeretlen csodamondákat! Tisztelegés Domokos Mátyásnak, a Szépirodalmi Könyvkiadó főszerkesztőjének, aki a poeta-bemutatót vállalta? Nemcsak az elhangzott szavainak, de az újabb és újabb Juhász-kötetek életrebáskodójának is szólt a többször nekilendült taps.

Aztán a dedikáció-kérők békés, de erőszakos rohama, ahogy az aprócska irodába zsúfolódva hosszú percekig várnak a mind fáradtabban, de változatlan jószívmel egymás mögé igazított — kinyomtatott változatukban már annyira ismert — szájkas-kiabáló betűkre...

A költészet napjának gondolói — legszebb álmaikban — bizonyára ilyen irodalmi estekről, költőolvasó találkozókról álmodtak. Ilyen költőkről és ilyen közönségről. Ha egy héttel is az először kitűzött dátum után, de tényleg remekbe sikerült az újszegedi Juhász Ferenc-est. Köszönet érte mindenkinek, akit csak megillet!

H. Gy.

A. E.

Porfűrdő a villamosban

Amilyen örömmel fogadták a szegediek a nagy befogadóképességű csuklós villamosokat városukban, most — száraz időben — úgy kerülnek el rajtuk az utazást, ha tudnák. Zömében már ilyen kocsik szaladnak, ezeket kell „szeretni”. Úgy tűnik, hogy ezek a csuklósok arra születtek, hogy felszívják az úttest porát a Lenin körúton, a Kossuth Lajos sugárúton, az Április 4. útnál. Ez a művelet pedig — lévén munka-

megosztás — a Városgazdálkodási Vállalat profiljába tartozik. Tény — és ezt számos panaszlevél és telefonhívás is megerősíti, amelyeket szerkesztőségünknek címeztek olvasóink —, hogy száraz időben porfelhőben utazunk a csuklós kocsikban. Egyik megállótól a másikig szinte válogat köphet az utas. Azt hangoztatjuk — és hisszük is —, hogy nálunk, a szocializmusban legfőbb érték az ember. Akkor miért konstruálunk olyan utasszállítási eszközt, amelyen az utca pora tömör felhőben gomolyog és beszívjuk vele mindazt a bacillust és kórokozót, amelyektől pedig minden eszközzel óvni az egészségügyi intézmények, ismereteink?

— Ezek a csuklósok — tájékoztatott Zsiga Sándor, a Szegedi Közlekedési Vállalat főmérnöke — Budapestben készültek. Amelyek ott szaladnak, azokra nincs is semmi panasz. Igaz viszont, hogy a főváros körútjai és útjai összehasonlíthatatlanul tisztábbak, pontosabban szólva: portalanabbak a szegedi utakonál, körútaknál. A csuklósok teljesen zártak. A régi kocsiknál gyorsabb járatúnak is, éppen ezért akkora vákuum keletkezik mozgásukkal, hogy — különösen a megállóknál — valósággal felszip-pantján a port. Az Április 4. útján olyan a szip-pant, hogy a legmondásosabb takarítás sem segíthet.

Exportálunk mi olyan Ikarusz-kocsikat is, amelyeknek belseje a sivatag homokjában is portalan marad. E tekintetben nem ártana egy tapasztalatcsere az Ikaruszban.

— Olyan nagy költséget mi nem tudnánk vállalni — válaszolta Zsiga Sándor —, amellyel az Ikarusnál ezek a típusú kocsik készülnek. A célszerű megoldáson azonban mi is törünk a fejünket.

Válaszol az illetékes

Veszélyes nyárfasor

A kivágott fákról írt levelet az elmúlt hónapban Szalay Miklósné. Sorai, amelyeket március 26-i számunk Olvasóink írták rovatában jelentettünk meg, többek között az Ifjú Gárda ifjúsági város területén volt nyárfasor kivágását helyteleníti. A hivatalos indoklást Papp Józsefnek, az intézet igazgatójának válaszevele tartalmazza.

Az újszegedi városkép egyik jellegzetességét jelentő fasortól alig 5-6 méterre párhuzamosan húzódik a 20 kV-os légvezeték. Ez látja el többek között az újszegedi gyárakat is villanyárammal. A több mint 40 éves fák törékenyek lettek, egy részük belül elkorhadt, és ennek az lett a következménye, hogy a letöredező ágak többször okoztak kisebb üzemzavart, múlt év június 4-én pedig az egyik derékba tört nyárfát a vezeték letzakította. A DÁV Üzletigazgatósága 1968. november 14-én kelt 421/3292. számú átiratában kötelezte az intézet igazgatóságát a fásor kivágására, áthárítva minden anyagi és erkölcsi felelősséget az intézetre. Tekintettel arra, hogy a szakértői vélemény is az volt, hogy a fák előregedéseivel a balesetveszély a jövőben fokozódni fog, kénytelenek voltak a DÁV felszólításának eleget tenni. Nagy gondot jelentett a törzsek elszállítása, a parkrész átrendezése, de megérkeztek már a hársfacsémék is, melyek elültetésre várnak.

Tantuszok és huligánok

Mennyi fér egy lapra címmel írtunk Futó Antal olvasónk levelezőlapjáról, amelyen hét panaszt sorolt fel. Ezeknek egyike az volt, hogy a telefonautomata elnyeli a tantuszt, egy másik: miért van annyi huligán? Hogy a két kérdés összefügg — a telefonrongálók is lehet korra való tekintet nélkül huligánok nevezni —, azt dr. Hódi Istvánnak, a Szegedi Postaigazgatóság igazgatóhelyettesének válasza is igazolja.

„A Szeged város belső területein elhelyezett nyilvános távbeszélő állomásokat mindennap a reggeli órákban megvizsgálom, s szükség esetén a javításokat is elvégeztetem. A város külső

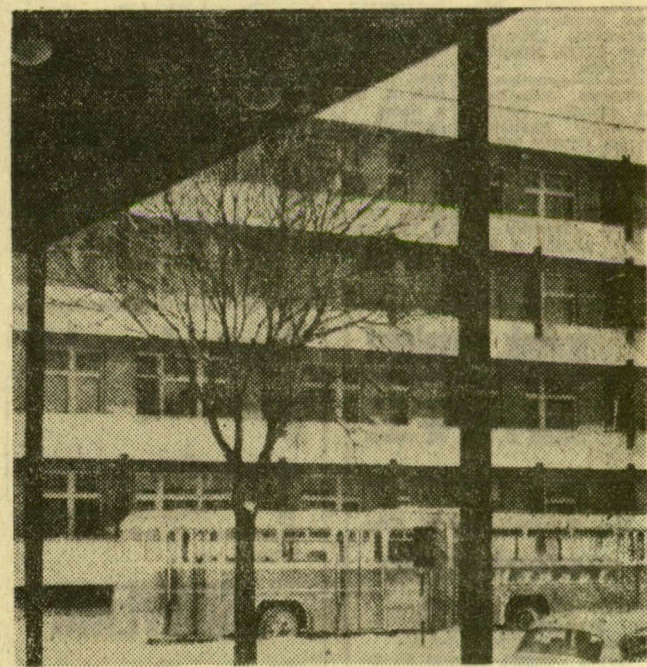
területein lévő nyilvános távbeszélő állomásokat pedig kétnaponként egyszer, illetve háromnaponként kétszer vizsgáljuk. Ezen túl minden egyes hibabejelentés, valamint a főközpontban is észlelhető hibajelenség alkalomával a távbeszélő készülékek javítása esetenként megtörténik. A ritkán előforduló műszaki hibák mellett nagy számban meg nem felelő érték — pénzdarabok, egyéb tárgyak bedobása — használata okozza a berendezések hibáját. Ennek következtében a készülékek működése bizonytalanra válik. Javítására egyes esetekben csak hibabejelentés útján áll módunkban intézkedni”.

Falra hányt borsó?

Április 10-i számunkban lapunk válaszatlanul hagyott kritikáiról írtunk, Falra hányt borsó címmel. Cikkünkre most Móczán Lajos, a Szegedi Textilművek igazgatója válaszolt.

„Bírálatukat jogosnak tartom, a válasz elmaradását a cikk megjelenésének időszakájában fennálló terhelésből adódó figyelmetlenség következményének tudom be. A gyár építését az EM 31-es számú Építőipari Vállalat végezte. E vállalatnak felvonulási területet kellett biztosítani, ahol felvonulási létesítményeit elhelyezte. A felvonulási létesítmények az Építőipari Vállalat tulajdonát képezték. A felvonulási területen pedig kizárólagos rendelkezési joggal bírt. Ezekből kifolyólag a gyárnak lehetősége nem volt, hogy a felvonulási telep megszüntetésének időszakában bármilyen anyagot a dolgozók rendelkezésére bocsásson. Aki ilyen kérelemmel fordult hozzánk, azt a helyszínen levő építésvezetőhöz irányítottuk kérelmével. A gyár tulajdonát képező anyagokból a kérelmezőket a lehetőségnek megfelelően kielégítettük: nemcsak anyaggal, de szerszámokkal és eszközök kölcsönzésével is segítettük és segítjük dolgozóinkat. Az elmondottakat alátámasztja az a tény, hogy azokat a felvonulási létesítményeket, amelyekre a gyár igényt tartott, meg kellett vásárolni az EM 31-es Építőipari Vállaltól. Ismert tény az is dolgozóink előtt, hogy egy sor további létesítmény megvalósítására van szükség, ami a gyár közösségének érdekét szolgálja és amire a beruházás anyagi lehetősége nem biztosított. Így ezeket a létesítményeket saját erőből, kis költségáfordítással úgy igyekszünk megoldani, hogy a rekonstrukció során bontásból kikerült, még erre a célra felhasználható anyagokat tároltuk, továbbá a gyár területén bárhol fellelhető anyagok felhasználásával elsősorban ezeket a közösség érdekében szolgáló létesítményeket valósítjuk meg. Hogy ez mennyire igaz, példának hozom fel, hogy a jelenleg kialakítás alatt levő leányvállalás munkáinál, melyet a 31-es Építőipari Vállaltól vásárolt felvonulási épületből végzünk, költségszökkenés céljából a volt felvonulási területen az építők által földben hagyott csatornacsöveket kiástuk és felhasználunk, különböző munkáknál pedig nagy mennyiségű bontott téglát használtunk fel. A közösségi létesítmények elkészülte után fennmaradó mindennemű építkezési anyagot a törvényes előírásoknak megfelelően azt igénylő dolgozóink rendelkezésére bocsátunk”.

Épült: 1957—1969

Kossuth Lajos sugárút 8.

(60.) A megyei tanács házával átellenben, a sarkon épült fel ez az érdekes, loddzsás homlokzatú lakóház. A hatást fokozza, hogy a függőleges „vonalak” fekete majolikából vannak, a vízszintesek pedig fehérek. Budapesti tervező alkotása.

Kamarazenei koncert

Vadász Ilona, a Zeneművészeti Főiskola jóképességű gordon-tanára csütörtökön érdekes műsorú hangversenyt szerezelt az intézet nagytermében. A társas muzsika egyre fokozódó igényének megfelelően bemutatta saját hangszerét, amely a zenekar mellett szolisztikus tényezővé emelkedik napjaink zenei életében.

Händel barokk szonátájában meglepett hangjának sokszínűségével, a basszushangszer magas fekvésével, technikai könnyedségével és kifejező erejével. A rokokó korszakba tartozó Dittersdorf gordon-brácsa duója Mozart Sinfonia concertante-ét jutatta eszünkbe. A szerkesztés azonban felül a két vonos egyenrangúsága a dalamvezetésben is a salzburgi mesterre utal. A műsor első felének zárószakaként Beethoven kürt-zongoraszonátájának (op. 17.) merész átíratát szolgált igazi klasszikus szépségekkel. Az előadás bravouraiból, a tematika ritmikai és dinamikai árnyalásából kivette részét Bódis Pé-

ter, aki gondosan ügyelt a stílus tisztaságára. A műsor másik felét egy brácsára, gordonra és zongorára írt harmas versenymű töltötte ki. A hangszer-együttes jó kihasználása ellenére a zenei nyelv keverék és mesterkelt. A szerző romantikus alapállását próbálja modernkedő hangzatokkal leplezni. A mű mégis sikert aratott és új nevet, Stephan Cosacchi-ét jegyeztük fel magunknak. A versenymű utolsó tételét megismételték.

Külön helyre kívánczok Kodály Hat epigrammája, amely kitűnő tolmácsolásban igazolja, hogy egyszerű eszközökkel, elsősorban zenei anyanyelvén a remekmű mennyire közel áll szöveghozzá. A gordon-zongorakettőben dr. Simor Ferencné adott hangulatos harmónia keretét. A muzikális zongorakísérő a többi számban is magvas kamaramuzsikát nyújtott. A brácsa szólamában dr. Kiss Ernő melegfényű tónusát és technikai tudását dicsérik meg.

Szatmári Géza

Lódi Ferenc